

Πράξη Τρίτη – Σκηνή 5

ΕΚΑΤΗ

Εκάτη, θα πει «μακρινή», Θεότητά μου
είναι το όνομά μου - Άρχω
στου κόσμου σας τα Μακριά,
τα κρυφά, τα σκοτεινά: - στον Πόνο, στον Θάνατο,
στον Χρόνο, στον Αθάνατο. Με άρχουν,
όλων των κόσμων
τα Λευκά! Τα Κυανά! – κι εσείς,
όλην αυτήν την Απεραντοσύνη –
την κάνατε, μία σταγόνα
και την στάξατε – με τον Μεγάλο Αιώνα!
στην χούφτα κάποιου Βάρβαρου, ελεημοσύνη! –
Φέρτε την, αμέσως! Πίσω. – Κι αυτόν μαζί!
Μην ξαναγυρίσω, και δείτε τι
Λέω Εγώ, οργή! – Κάποτε,
οι Σκύθες μου έχτιζαν ναούς, είχα στρατούς
με Αμαζόνες στρατηγούς. Κάποτε –
είχα ιέρειες τις Γοργόνες! – είχα τότε,
εραστές μου τρεις Τυφώνες, δούλους, όλους
τους Κυκλώνες. – Και τώρα, έχω εσάς! Κι άλλους,
της Νύχτας κατακάθια, σαν εσάς – όλοι σας!
Μια ορδή φραγκομάγων της Ευρώπης,
να με λεηλατεί! – Καταλάβετε τώρα, γιατί,
σ’ εσάς μόνο φαίνομαι χλωμή,
και για σας θα είμαι πάντα, μακρινή;

Μτφ: Γιώργος Χειμωνάς